

РЕШЕНИЕ

№ 6949

гр. София, 30.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав**, в публично заседание на 22.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **3057** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 от Данъчно процесуалния кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Н. М. В. от гр. София срещу Решение № ПИ-22/30.01.2024г. на директора на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите (ТД на НАП) С., с което е оставена без уважение, като неоснователна, жалба на дружеството с вх. № 70-00-1881/19.12.2023г. по описа на ТД на НАП С. срещу Постановление с изх. № С230022-022-0092481/12.12.2023г. за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ), издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП С..

Жалбоподателят в жалбата си и чрез процесуалния си представител в съдебно заседание твърди, че оспореното постановление е издадено в противоречие с материалния закон и при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, както и че не е мотивирано. Твърди, че конкретно са нарушени разпоредбите на чл. ал.2 и ал.4 ДОПК, както и че в случая не могат да се налагат принудителни мерки спрямо вземания от ТД на НАП – С.. Моли съда да отмени обжалваното постановление и решението на директора на ТД на НАП - С.. Претендира присъждане на направените разноски, съгласно представен списък.

Ответникът, директорът на ТД на НАП - [населено място], чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Твърди, че оспореният административен акт е законосъобразен. Моли обжалването да бъде отхвърлено. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за

прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

Административен съд София - град, в настоящия състав, като прецени доводите на страните, във връзка със събраните по делото доказателства намира от фактическа страна следното:

Срещу жалбоподателя Н. М. В. е образувано изпълнително дело № 22060020493/2006г. за неплатени публични задължения. Изготвено е съобщение за доброволно изпълнение № 20493/2006/00001/10.12.2008г., което не е връчено. От приложения препис по делото се установява, че съобщението не е подписано от публичния изпълнител.

С ПНОМ изх. № С230022-022-0090096/04.12.2023г., издадено от главен публичен изпълнител в ТД на НАП С., след като е преценено, че ще се затрудни събирането на установеното и изискуемо публично вземане по изпълнителното дело в размер на 15755,21 лв. в това число главница 10211,39 лв. и лихва 5543,82 лв., на Н. М. В. е наложен запор върху налични и постъпващи суми по сметка, находяща се в Обединена българска банка в размер на 15755, 21 лв. Изпратено е запорно съобщение, връчено на банката по електронен път на 04.12.2023г.

На 07.04.2023г. от Административен съд София-град е издаден изпълнителен лист, с който НАП е осъдена да заплати на Н. М. В. сумата от 1643,79 лв.

С ПНОМ изх. № С230022-022-0092481/12.12.2023г., издадено от главен публичен изпълнител в ТД на НАП С., на Н. М. В. е наложен запор върху вземане от трето задължено лице ТД на НАП – С. за сумата 1643,79 лв. по документ с достоверна дата 94-Н-346/26.04.2023г. Постановлението е връчено на адресата му по електронен път на 12.12.2023г.

В срок срещу ПНОМ изх. № С230022-022-0092481/12.12.2023г. е подадена жалба до директора на ТД на НАП - С. с вх. № 70-00-1881/19.12.2023г.

С Решение № ПИ-22/30.01.2024г. директорът на ТД на НАП –С. е оставил жалбата без уважение като неоснователна, като е приел, че в случая обезпечителната нужда е обоснована, след извършена преценка от публичния изпълнител със затрудненост на събирането на изискуемото и установено публично вземане, поради обстоятелствата, че не са предприети действия по погасяване на дълга от длъжника. Приел е, че предпоставките на относимите норми са изпълнени и публичният изпълнител е длъжен да наложи обезпечителни мерки по чл. 198, ал.1 ДОПК.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от лице, адресат на оспореното постановление за налагане на обезпечителни мерки в срока по чл. 197, ал.2 от ДОПК, след като директорът на ТД на НАП С. се е произнесъл с Решение № ПИ-22/30.01.2024г. Поради изложеното жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 вр. чл. 144, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на оспорения акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Постановлението за налагане на обезпечителни мерки е издадено от компетентен орган - публичен изпълнител в териториалната дирекция на НАП, съобразно разпоредбата на чл.121, ал.1 от ДОПК и видно от приложените заповед № 2919/13.09.2018г. на директора на ТД на НАП - С., съгласно правомощията,

предоставени с чл. 167 от ДОПК. Издадено е в предвидената в чл. 196 от ДОПК писмена форма.

С оглед на изложеното, съдът намира, че съдебният контрол върху обжалваното решение по чл. 197, ал. 2 ДОПК е допустим, тъй като с обжалваното по административен ред постановление, публичният изпълнител е наложил обезпечителна мярка.

Съдът намира, че обжалваното решение на директора на ТД на НАП – С. също е издадено от компетентен орган - титулярът на длъжността. Решението е издадено и в кръга на предоставените правомощия на този орган - по чл. 197, ал. 1 ДОПК.

Съгласно чл. 195, ал. 1 ДОПК подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания. Според чл. 2 на чл. 197 ДОПК, обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително когато е разсрочено или отсрочено. В ал.3 е предвидено, че в случаите на уведомяване по реда на чл. 77, ал. 1 и чл. 78, ал. 1, когато от данъчно-осигурителната сметка на лицето, от търговската му и счетоводната документация или от други налични данни може да се направи извод, че лицето дължи данъци или задължителни осигурителни вноски, публичният изпълнител може да наложи обезпечителни мерки върху имуществото му въз основа на мотивирано искане от орган по приходите. Съгласно чл. 195, ал. 7 ДОПК обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините, установени или установяеми по реда на ал. 5.

Съгласно чл.197, ал.3 ДОПК съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл.121, ал.1 и чл. 195, ал. 5. Законът поставя отмяната на наложена обезпечителна мярка в зависимост от наличието на предвидените в ал.3 на чл. 197 ДОПК абсолютни условия. Разпоредбата на чл. 195, ал. 2 от ДОПК обаче поставя изисквания за допускане на обезпечението наличието на обстоятелства, свързани с невъзможност или затруднение за събирането на публичното задължение. Обезпечителната мярка, представляваща едновременно защитата и санкцията, в които се състои обезпечението на конкретно вземане следва да съответства на вземането на държавата. При определяне на обезпечителна мярка следва да се вземе предвид, както обезпечителната нужда за налагане на обезпечението, така и интересите на длъжника, като мярката не следва прекомерно да го обременява. Това изискване произтича пряко и представлява проявна форма на един от основните принципи в административното производство - принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК, приложим в настоящото производство на основание § 2 от ДР на ДОПК. Принципът на съразмерност изисква упражняване от страна на административния орган на възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по- голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. Разпоредбата на, ал. 5 на чл. 6 от АПК задължава административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел.

В тежест на административния орган е да установи всички фактически основания за необходимостта от налагане на обезпечителната мярка. Същата за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен надхвърляща тази произтичаща от преследваната от закона цел. Изводът, че съществува възможност събирането на публичните задължения да бъде невъзможно или значително трудно следва да е мотивиран и обоснован. Постановлението за налагане на обезпечителната мярка следва да отговаря на изискванията визирани в чл. 196, ал. 1 ДОПК. Съгласно разпоредбата на чл. 196, ал. 1, т. 3 от ДОПК, в постановлението следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Налагане на мерките следва да е обоснована от органа съобразно преследваната от закона цел.

В случая на първо място от събраните по делото доказателства не се установява да е спазено изискването на чл. 195, ал.3 и ал. 5 от ДОПК. Липсва мотивирано искане за налагане на обезпечителните мерки.

От събраните по делото доказателства в това число и изпратената административна преписка, не се установява какъв е вида на установените публични вземания и акта, с който те са установени. От решението на директора на ТД на НАП - С. може да се направи извод, че се касае за осигурителни вноски, но въпреки изричните указания на съда в тази посока не се представиха доказателства за това, нито за наличие на изпълнително основание. В съдебно заседание процесуалният представител на ответника изрично заявява, че с преписката са представени всички доказателства. От това следва извод, че не са установени размерът и вида на публичните вземания, нито фактът, че те са изискуеми, така както е предвидено в чл. 195, ал.1 ДОПК.

На следващо място не е налице мотивирано искане на орган по приходите или друго доказателство, от което да се установи, че е изпълнено изискването на чл. 195, ал.2 ДОПК. Не са изложени мотиви или данни, от които да следва, че без налагането на обезпечителната мярка събирането на публичното задължение ще бъде невъзможно или ще се затрудни. В нарушение на чл. 196, ал.1, т. 3 ДОПК в обжалваното ПНОМ не са посочени фактическите основания за издаването му. В тази връзка следва да се отбележи и фактът, че няма данни представеното по делото неподписано съобщение за доброволно изпълнение да е изпратено или връчено на длъжника.

Посочените нарушения са особено съществени и са основание постановлението за налагане на обезпечителните мерки да бъде отменено като незаконосъобразно.

От изложеното следва, че не е спазено изискването за налагане на обезпечителни мерки по чл. 195, ал.5 ДОПК, поради което, на основание чл. 197, ал. 3 ДОПК, те следва да бъдат отменени.

За пълнота следва да се има предвид, че съгласно посочената като правно основание за налагане на обжалваната обезпечителна мярка разпоредба на чл. 202, ал.2 ДОПК, запорът върху ликвидно или изискуемо вземане, което длъжникът има към трето лице, се налага чрез запорно съобщение, което се изпраща на длъжника, на третото задължено лице и на банките и другите доставчици на платежни услуги, в които третото задължено лице има сметки.

В случая вземането, за което е наложен запор не е срещу трето лице, а срещу НАП юридическото лице, в структурата на което се намират и органите по приходите и публичният изпълнител, и директорът на ТД на НАП, постановил обжалваното решение. Съгласно 210, ал.1 ДОПК, третите лица са страни в производството за принудително изпълнение със самостоятелни права върху обекти на изпълнението,

поради което неправилно е прието, че вземането по изпълнителния лист срещу НАП е вземане от трето лице.

С оглед на гореизложеното, съдът намира, че Решение № ПИ-22/30.01.2024г. на директора на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите С. следва да бъде отменено като незаконосъобразно, както и наложените с Постановление с изх. № С230022-022-0092481/12.12.2023г. обезпечителни мерки.

При този изход на спора и предвид своевременно направеното от жалбоподателя искане, съдът намира, че на жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото разноски. Съдът намира възражението за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение за неоснователно, доколкото същото е предмет на свободно договаряне между страните, а размерът му е близък до минималния, определен в Наредба № 1 от 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

С оглед гореизложеното и на основание чл.197, ал.3 и ал. 4 ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Постановление с изх. № С230022-022-0092481/12.12.2023г. за налагане на обезпечителни мерки, издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП С., потвърдено с Решение № ПИ-22/30.01.2024г. на директора на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите - С..

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на Н. М. В. от гр. София, разноски по делото в размер на 1510 (хиляда и петстотин и десет) лева.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: